Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 12 december 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Brådskande mål om förhandsavgörande – Polissamarbete och straffrättsligt samarbete – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/RIF – Artikel 6.1 – Begreppet ’utfärdande rättslig myndighet’ – Kriterier – Europeisk arresteringsorder utfärdad av åklagarmyndigheten i en medlemsstat för verkställighet av ett straff”

I mål C-627/19 PPU,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna) genom beslut av den 22 augusti 2019, som inkom till domstolen den 22 augusti 2019, i målet avseende verkställighet av den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot

ZB

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot samt domarna M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (referent) och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 24 oktober 2019,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– ZB, genom M.A.C. de Bruijn, advocaat,

– Openbaar Ministerie, genom K. van der Schaft och N. Bakkenes,

– Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och J. Langer, båda i egenskap av ombud,

– Belgiens regering, genom C. Van Lul, C. Pochet och J.-C. Halleux, samtliga i egenskap av ombud,

– Irland, genom G. Hodge och M. Browne, båda i egenskap av ombud, biträdda av R. Kennedy, SC,

– Spaniens regering, genom L. Aguilera Ruiz, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: nederländska.

– Frankrikes regering, genom A. Daniel och A.-L. Desjonquères, båda i egenskap av ombud,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av L. Fiandaca, avvocato dello Stato,

– Finlands regering, genom M. Pere, i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 26 november 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584).

2 Begäran har framställts inom ramen för verkställighet i Nederländerna av en europeisk arresteringsorder som utfärdats den 24 april 2019 av Procureur des Konings te Brussel (åklagarmyndigheten i Bryssel, Belgien) för verkställighet av två fängelsestraff som utdömts mot ZB.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skälen 5, 6, 10 och 12 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:

”(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärde[n] på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en ’hörnsten’ i det rättsliga samarbetet.

…

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 [EU], vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 [EU], och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

…

(12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 [EU] och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt kapitel VI i denna.

…”

4 I artikel 1 i rambeslutet, med rubriken ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [EU].”

5 Artikel 2 i rambeslutet har rubriken ”Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder”. I artikel 2.1 föreskrivs följande:

”En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.”

6 I artikel 6 i rambeslut 2002/584, med rubriken ”Fastställande av de behöriga myndigheterna”, föreskrivs följande:

”1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande medlemsstaten som är behörig att verkställa den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.

3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin nationella lagstiftning, behöriga rättsliga myndigheten.”

7 Artikel 8 i rambeslutet har rubriken ”Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form”. Artikel 8.1 har följande lydelse:

”En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

…

c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.

…

f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskala för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

…”

Belgisk rätt

Den belgiska grundlagen

8 I artikel 151.1 första stycket i belgische Grondwet (den belgiska grundlagen) föreskrivs följande:

”Domare fullgör sina dömande uppgifter på ett oavhängigt sätt. Åklagaren genomför brottsutredningar och vidtar åtgärder för lagföring i enskilda fall på ett oavhängigt sätt utan att detta påverkar den behöriga ministerns befogenhet att förordna om att rättsliga åtgärder ska vidtas och att anta tvingande riktlinjer för kriminalpolitiken, inbegripet i fråga om politiken för utredning och lagföring.”

Lagen om den europeiska arresteringsordern

9 I artikel 32.2 i wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (lag om den europeiska arresteringsordern) av den 19 december 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22 december 2003, s. 60075) föreskrivs följande:

”När det kan antas att en person som söks för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd befinner sig i en annan medlemsstat i Europeiska unionen, ska åklagarmyndigheten utfärda en europeisk arresteringsorder i den form och på de villkor som anges i artiklarna 2 och 3.

Om straffet eller åtgärden, i ett sådant fall, har beslutats i den tilltalades utevaro och om den eftersökta personen inte har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tid och plats för den förhandling som föregick avgörandet, ska det i den europeiska arresteringsordern anges att den eftersökta personen har möjlighet att överklaga i Belgien och dömas i sin närvaro.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

10 Den 24 april 2019 utfärdade åklagarmyndigheten i Bryssel en europeisk arresteringsorder för verkställighet av en dom som meddelats mot ZB den 7 februari 2019 av Franstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel (franskspråkig domstol i första instans i Bryssel, Belgien) genom vilken ZB dömdes till fängelsestraff på 30 månader respektive ett år.

11 Den 3 maj 2019 greps ZB i Nederländerna med stöd av den europeiska arresteringsordern.

12 Samma dag ansökte Openbaar Ministerie (åklagarmyndigheten, Nederländerna) med stöd av artikel 23 i Overleveringswet (lag om överlämnande) av den 29 april 2004, i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, vid den hänskjutande domstolen, Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna), om prövning av den europeiska arresteringsordern.

13 Den hänskjutande domstolen har angett att det framgår av de uppgifter som de belgiska myndigheterna har lämnat i det nationella förfarandet att belgiska åklagare deltar i rättskipningen och agerar på ett oavhängigt sätt utan att direkt eller indirekt påtvingas påbud eller anvisningar i ett enskilt ärende från den verkställande makten.

14 Den hänskjutande domstolen har vidare konstaterat att den belgiska lagstiftningen om den europeiska arresteringsordern inte föreskriver någon möjlighet att väcka en separat talan mot ett beslut att utfärda en sådan order.

15 Den hänskjutande domstolen frågar sig således huruvida det villkor som anges i punkt 75 i domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), enligt vilket ett beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder – bland annat vad avser frågan om beslutet är proportionerligt eller ej – ska kunna överklagas till domstol på ett sätt som till fullo uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd även när den europeiska arresteringsordern syftar till verkställighet av ett fängelsestraff.

16 Den hänskjutande domstolen anser att de krav som uppställs i domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), och i domen av den 27 maj 2019, PF (Litauens riksåklagare) (C-509/18, EU:C:2019:457), ska vara uppfyllda vad gäller samtliga europeiska arresteringsorder, oavsett om de har utfärdats för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff, och även när de grundar sig på en verkställbar dom av en domstol. Den har emellertid påpekat att både den utfärdande rättsliga myndigheten och den nederländska åklagarmyndigheten i förevarande fall intar motsatt ståndpunkt.

17 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Om syftet med en europeisk arresteringsorder är verkställighet av ett frihetsstraff som dömts ut i ett verkställbart avgörande av en domare eller domstol – och den europeiska arresteringsordern har utfärdats av en åklagare som deltar i rättskipningen i den utfärdande medlemsstaten och det finns garantier för att åklagaren agerar oavhängigt vid utövandet av sitt uppdrag i samband med utfärdandet av en europeisk arresteringsorder – gäller då fortfarande villkoret att ett beslut om utfärdande av en europeisk arresteringsorder, och särskilt frågan om beslutet är proportionerligt eller ej, ska kunna överklagas till domstol på ett sätt som till fullo uppfyller kraven på ett effektivt domstolsskydd?”

Förfarandet för brådskande mål

18 Den 17 september 2019 beslutade EU-domstolens första avdelning, på grundval av referentens förslag och sedan generaladvokaten hörts, att begäran om förhandsavgörande i mål C-627/19 PPU skulle handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.

19 Domstolens första avdelning påpekade först att begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rambeslut 2002/584, som omfattas av avdelning V i tredje delen i EUF-fördraget angående ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, och således, såsom den hänskjutande domstolen hade begärt, kan omfattas av det förfarande för brådskande mål om förhandsavgörande som föreskrivs i artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol och i artikel 107 i domstolens rättegångsregler. Domstolens första avdelning grundade sig därefter på den omständigheten att ZB, sedan den 3 maj 2019, hade frihetsberövats i avvaktan på ett beslut angående verkställigheten av den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot honom och att frågan huruvida han skulle vara fortsatt frihetsberövad var beroende av utgången i det nationella målet.

Prövning av tolkningsfrågan

20 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att det utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning som, samtidigt som den ger behörighet att utfärda en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett straff till en myndighet som, även om

den deltar i rättskipningen i denna medlemsstat, inte själv är en domstol, saknar bestämmelser om att det ska finnas ett särskilt rättsmedel mot myndighetens beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder.

21 EU-domstolen erinrar inledningsvis om att såväl principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna som principen om ömsesidigt erkännande, som i sig grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan dessa, har en grundläggande betydelse inom unionsrätten, eftersom det tack vare dessa principer är möjligt att skapa och upprätthålla ett område utan inre gränser. Närmare bestämt innebär principen om ömsesidigt förtroende, särskilt när det gäller området med frihet, säkerhet och rättvisa, att var och en av medlemsstaterna, förutom under exceptionella omständigheter, har en skyldighet att utgå från att alla de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten (dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

22 Det ska även påpekas att rambeslut 2002/584, såsom framgår av dess skäl 6, utgör den första konkreta åtgärden på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden, som stadfästs i artikel 82.1 FEUF, vilken ersatt artikel 31 EU, med stöd av vilken rambeslutet antogs. Sedan dess har det straffrättsliga samarbetet successivt utökats med rättsliga instrument vilkas samordnade tillämpning syftar till att stärka medlemsstaternas förtroende för deras respektive nationella rättsordningar i syfte att säkerställa erkännande och verkställighet inom unionen av domar i brottmål för att undvika att gärningsmän går straffria.

23 Principen om ömsesidigt erkännande, som ligger till grund för systematiken i rambeslut 2002/584, innebär enligt artikel 1.2 i beslutet att medlemsstaterna i princip är skyldiga att verkställa en europeisk arresteringsorder (dom av den 16 november 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

24 Enligt rambeslut 2002/584 får medlemsstaterna endast vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i de fall då det föreligger en skyldighet enligt artikel 3 i rambeslutet att vägra verkställighet samt i de i artiklarna 4 och 4a i beslutet uppräknade fallen när verkställighet får vägras. Den verkställande rättsliga myndigheten får inte heller föreskriva andra villkor för verkställigheten av en europeisk arresteringsorder än de som anges i artikel 5 i rambeslutet (dom av den 29 januari 2013, Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

25 Domstolen har även slagit fast att det enbart är europeiska arresteringsorder, i den mening som avses i artikel 1.1 i rambeslut 2002/584, som ska verkställas i enlighet med bestämmelserna i rambeslutet. Det framgår av nämnda artikel att en europeisk arresteringsorder utgör ett ”rättsligt avgörande” vilket innebär att den måste ha utfärdats av en ”rättslig myndighet” i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet (dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

26 I förevarande fall har den hänskjutande domstolen angett att det framgår av de uppgifter som de belgiska myndigheterna har lämnat i det nationella förfarandet att åklagarmyndigheten i Belgien uppfyller kraven enligt punkterna 51 och 74 i domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), för att kunna kvalificeras som ”utfärdande rättslig myndighet”, i och med att den deltar i straffrättskipningen i denna medlemsstat och att den agerar på ett oavhängigt sätt då den utfärdar en europeisk arresteringsorder.

27 I det avseendet har den belgiska regeringen i sitt skriftliga och muntliga yttrande även bekräftat att åklagarmyndighetens oavhängighet vid utredning och lagföring i enskilda fall garanteras i grundlagen. Den belgiska regeringen har även påpekat att även om justitieministern får utarbeta riktlinjer på det straffrättsliga området, så utgör dessa varken föreläggande eller instruktioner avseende ett särskilt ärende.

28 Den hänskjutande domstolen önskar inte desto mindre få klarhet i huruvida ett beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett straff, med hänsyn till punkt 75 i domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), ska kunna bli föremål för domstolsprövning i den utfärdande medlemsstaten.

29 Systemet med en europeisk arresteringsorder innehåller således två nivåer av skydd för de processuella rättigheter och grundläggande rättigheter som den eftersökta personen ska åtnjuta. Det rättsliga skyddet på den första nivån, det vill säga vid antagandet av ett nationellt rättsligt avgörande, såsom en nationell arresteringsorder, kompletteras nämligen av skyddet på den andra nivån, det vill säga när den europeiska arresteringsordern utfärdas, vilket kan komma att ske kort tid efter det att nämnda nationella rättsliga avgörande har meddelats (dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 67 och där angiven rättspraxis).

30 Vad gäller en åtgärd, såsom en europeisk arresteringsorder, som kan begränsa den rätt till frihet som den berörda personen har innebär detta skydd att ett avgörande ska meddelas på i vart fall den ena av dessa båda skyddsnivåer för att det ska kunna anses uppfylla de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd (dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 68).

31 I synnerhet förutsätter den andra skyddsnivån för den berörda personens rättigheter att den utfärdande rättsliga myndigheten kontrollerar att erforderliga villkor för utfärdandet är uppfyllda och på ett objektivt sätt prövar – med beaktande av samtliga omständigheter som talar till den berörda personens för- och nackdel och utan att riskera påtvingas yttre anvisningar, särskilt från den verkställande makten – huruvida utfärdandet är proportionerligt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkterna 71 och 73).

32 Vad gäller en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring har domstolen även angett att när behörigheten att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten tillkommer en myndighet som deltar i rättskipningen i medlemsstaten men som inte är en domstol, så ska beslutet att utfärda en sådan arresteringsorder – bland annat vad avser frågan om beslutet är proportionerligt eller ej – kunna överklagas till domstol i den medlemsstaten på ett sätt som till fullo uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd (dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 75).

33 Till skillnad från de situationer som gav upphov till dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), och dom av den 27 maj 2019, PF (Litauens riksåklagare) (C-509/18, EU:C:2019:457), som avsåg europeiska arresteringsorder som utfärdats för lagföring, rör, i förevarande fall, det nationella målet en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett straff.

34 En sådan arresteringsorder grundar sig, såsom framgår av artikel 8.1 c och f i rambeslut 2002/584, på en verkställbar dom som fastställer en frihetsberövande påföljd mot den berörde, genom vilken den oskuldspresumtion som vederbörande omfattas av kullkastas under ett domstolsförfarande som ska uppfylla de krav som följer av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

35 I en sådan situation görs den domstolskontroll som avses i punkt 75 i domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), och som är avsedd att uppfylla kravet på ett effektivt domstolsskydd för den person som eftersöks på grundval av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett straff, genom den verkställbara domen.

36 Om den eftersökta personens skuld har fastställts i ett tidigare domstolsförfarande kan nämligen den verkställande rättsliga myndigheten presumera att beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett straff har fattats efter ett nationellt förfarande under vilket den person som avses med en verkställbar dom har kommit i åtnjutande av alla de skyddsregler som gäller för detta slags beslut, bland annat de skyddsregler som följer av de grundläggande rättigheter och grundläggande rättsprinciper som avses i artikel 1.3 i rambeslut 2002/584.

37 Dessutom föreskrivs redan i rambeslut 2002/584 ett förfarande som uppfyller kraven i artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, oberoende av de sätt som medlemsstaterna valt för tillämpningen av rambeslutet (dom av den 30 maj 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punkt 47).

38 När en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställighet av ett straff följer arresteringsorderns proportionalitet dessutom av den fällande domen, vilken, såsom framgår av artikel 2.1 i rambeslut 2002/584, ska innebära ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader.

39 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande: Rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att det inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning som, samtidigt som den ger behörighet att utfärda en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett straff till en myndighet som, även om den deltar i rättskipningen i denna medlemsstat, inte själv är en domstol, saknar bestämmelser om att det ska finnas ett särskilt rättsmedel mot myndighetens beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder.

Rättegångskostnader

40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 ska tolkas så, att det inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning som, samtidigt som den ger behörighet att utfärda en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett straff till en myndighet som, även om den deltar i rättskipningen i denna medlemsstat, inte själv är en domstol, saknar bestämmelser om att det ska finnas ett särskilt rättsmedel mot myndighetens beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder.

Underskrifter